

Bernáth Zsolt
Bárcsak itt lennél

Bernáth Zsolt

BÁRCSAK ITT LENNÉL

dalszöveg-magyarítások

2017

Készült az Underground Kiadó és terjesztő Kft. támogatásával, magánkiadásban.

© Bernáth Zsolt, 2017

Tördelés és tipográfia: Zsíros Róbert

www.omartstudio.com

A borító Sajó Szabolcs munkája

www.maarsk.com

www.undergroundkiado.hu

ISBN 978-963-12-7782-1

Ajánlom

Göbolyös N. László barátomnak,
aki saját dalszöveg-fordításain keresztül
rock-poéták lázas mondatainak értelmezésére inspirált,

továbbá azon dalszerzők és előadók emlékének,
akik a fordítások idejében még a Földön jártak,
de e könyv megjelenésekor már az Örök Koncerttermekben muzsikálnak:

Rick Wright, Chris Squire, Keith Emerson,
Leonard Cohen, Greg Lake, John Wetton,

bárcsak itt lennétek...

AZ ISTENEKRŐL

Az istenek nem a felhőkben laknak. Az istenek földiek, és hangjuk van, mondanivalójuk van, ami a rockzene nyelvén szólal meg. Több arcuk van, több inkarnációjuk. Nem másolhatatlanok ők, csupán megismételhetetlenek. Nem fénylő lények, hanem barázdált arcú zenészek, énekesek, kiátkozott gitárosok és kócos dobosok. Öregemberek immár, akik valamikor a huszadik század közepén megteremtették a fiatalok nyelvét, az egyetlen szócsövet, ami egyetemes: a rockzenét.

Volt itt minden: ringó csípőjű énekes, aki maga sem hitte el, hogy isteni származású, és alkoholba, drogba fojtotta lényét. Többen követték a példáját, mert nem bírták el a felelősséget, a kapott feladat súlyát és a kiválasztottságot. Rejtélyes jelmezbe burkolt férfiak és nők, hosszú hajú nyurga srácok, sátáni kultuszt maguk köré építő szelídek és szelíd arcú fenevadak. Vadak. Vadak voltak, mert a huszadik század már nem reagált a szelíd hangokra. Így ők üvöltöttek, sikoltottak, költeményeiket akkordokba sűrítve, rímekbe kiáltva tolmácsolták. Benne volt a szikla, a gördülő kő, az őszinte harag és az erőszak. A szépség, a szerelem, a fájdalom. Az élet, a reménytelenség.

Tudták, hogy az örökkévalóságnak dolgoznak, nem hónapokra, hanem évekre, évtizedekre, eonokra alapoztak. Mert tudták, hogy a korongokra préselt, az éterbe küldött hangok, dalok nem vesznek el. Tudták, hogy hivatásuk egy egész életre szól, mert ezért jöttek a világra. Színpadra, erősítők, hangfalak közé, hangstúdiókba születtek.

Megadatott nekik a pénz, a siker, hogy aztán meggyűlöljék mindezt, és harminc évesen megfogalmazzák, hogy hiábavaló. Többször feltámadtak, ahogy istenségeknél már szokás, többször eltemették őket, ahogy megint csak szokás, de a sírból is visszatértek, hogy jelezzék, valami történt a világban, ami mellett nem mehetünk el, amit nem tagadhatunk le, és ami velünk él.

Többször oltottak ki és mentettek meg életeket, mert ez volt a dolguk. Sok embert tettek átkozottá és vágyakozóvá egész életére, csakhogy megmentsek a kárhozattól, az ürességtől, a haláltól. És sok embert vittek a halálba, hogy megmentsek az élettől.

Hangjuk volt. Magas, angyali, vagy éppen mély, rekedt, csak üvöltésre képes. Zavaros tekintet, nyughatatlan élet, mámoros napokkal körített évek. Ez jutott nekik. Nem ígértek semmit, csak amit az istenek szoktak, hogy mindig itt lesznek. Időben gondoskodtak róla, hogy mindig itt tudjanak lenni.

Olykor rájuk fogták, hogy sátánisták, hogy éjt hoznak. Igazuk volt a káromlóknak. Mert az istenek összefognak az ördöggel is, ha kell, megkísértenek, ha kell, és jelmezt is váltanak, ha kell. Az istenek megszületnek, és meghalnak, ha kell. Megríkatnak, és feldühítenek, ha kell.

Mert valódiak.

(1)

ha egy vagy azokból
aki saját lábadon állsz
hát mondd, mi kell
hogymegvalósuljon
amire vágysz?

(taníts)

örjítsd meg őket
vedd el kedvüket
alkoss párokat

legyek én
vagy legyek te
tegyék azt
amit te akarsz

aztán nevéssenek
majd sírjanak
dőljenek el
s haljanak

(2)

látlak téged reggelente
iskolába mész
ne feledd könyveid
még tanulni vár
néhány alapszabály

a tanár oktat: ne játssz
munkára fel, fiam
légy jó, mint johnny
aki soha nem fut el
útját végigjárja

suli után játszatsz
a parkban odalent
de ne maradj sokáig
ne várd a sötétet

csavargás kizárt
tanuld az életet
nőj fel, mint ők
úgyszincs engedélyed
és rájössz majd egyszer
valami nem stimmel veled

„ne csináld ezt”
„és az sem jó”
„mire való ez?”
a kritikát vesd el
az öregekkel szemben
hunyjunk csak szemet
tedd, amit mondanak
és állj ellen mindig
mindig a gonosznak

tévedhetek bár
mert szólok: harcolj
talán lökött vagyok
mert a rosszat sem tudom
elválasztani olykor
attól, hogy mi a jó

de életben vagyok
hát kinyitom a számat
minden rajtad áll
te tudod, merre indulj
te tudod, miről álmodsz
és mi lesz út, amit döntesz
hogy egyszer végigjárod

(3)

jövőért nyújtóztam
kékben elmerülve
kisfiú voltam még
álmom rólad álmodott
fa tetején talált rám
patak repített ám
amikor gyermek voltam
álomban védtelek

aztán katona lettem
erős váram is volt
büszkén feszítettem
hibát el nem követtem
de egy kis szundi belefért
(gyermek voltam még)

sétáltam valakivel
nyom nélkül tűnt ő el
kisfiú koromban esett meg
a mennykapunál hajtottam álmra fejem

bizony egyszer katona is voltam én

(4)

egyre a tanár úr jár
a fejében szüntelen
diáklány ő csupán
s tudja: rossz a vágy
mint nyitott könyv: ez ő
bár életében még nem telt
csak feleannyi idő

féltékeny barátok
jól ismert rosszlányok
nem könnyű, bár lehetne
a tanár úr kegyeltje
kísértés s vágy jó
tanító-szem, könnyező
nedves buszmegálló
ő csak vár, mert az autó
száraz meleget hozó

szóbeszéd az osztályban
bántani hivatott
erős szavak, majd ő is
beszólíttatott
értelmetlenül
mert rajta feled újra
a tanító férfiszem
majd megremeg, hangja
elvész a köhögésben
mint az a férfi egykor
nabakov könyvében

nem állhatsz közelebb

(5)

soha nem tudtam
milyen egy ember
mi az, hogy felelősség
de emlékszem
hogya mit akartak
hogya mivé legyek
és csak néztek
mert nem látták
hogya kivé leszek

egy dolog volt
amit birtokoltam
a zene
ahogya jött felém
a ritmus
ahogya mart belém

és kaptam egy tippet a papoktól
„fiam, jobb, ha gyárban dolgozol”
de voltak napok
amikről most őszintén mesélek
búcsút mondtam a seregnek

és szerencsés voltam
mert ott volt a zene
ahogya jött felém
ott volt a ritmus
ahogya mart belém

nézem, ahogya a film pereg
rólam és előttem
értetek szólok
akik tudtok szeretni
szükség van rátok
mert oly sok bolond van
akik nem tudják, hol a szív
és nem tudják, hogya a fák
megérik, ha fáj
és a kisgyermek bennem
segítségért kiált

vajon merre visz az élet?
mit vár el tőlem?
talán ott kötök ki
ahol a kolostor vár?

de ez így jó
nem tervezek
csak sodródom
csak megyek tovább

(6)

galambként szelíden
érintem a kezed
ártatlan fény
könnyű pillanat vezet

amikor hazatértél
megríkattalak talán
apák szokása lehet
elragad az időben

gondolatok futnak
és hited árama visz el téged
galambként szállsz tova
gyönyörűség kísér utadon
minden, ami szép, eléd jön utadon

(7)

lerázhatatlanul
cipelem az út porát
bennem él mélyen
áramlik létem

mi ketten vagyunk
a válasz a tegnapi
a múlt elillan a földről
elhordja az idő-folyó
új formáké a jövő

oszd meg velem léted
oszd meg velem lényed
eggyé válik két patak
átadja magát két idő
egy ragyogó pillanatnak
és az okok elmaradnak

(8)

változás felé haladok
semmi sem ugyanaz
érintésed rám vár
de nem elég ok már

szerelem, ami lerohant
amit még megosztottunk
feladtuk a színlelést
mit számít ez most?

tükörbe pillantok
tovatűnt boldogság
minden adott melegség
ürességbe fordult

itt hagytál, hogy még higgyek
abban, ami sosem volt
szemedbe nézek
keresem a választ

nincs mit, s hogyan menteni
és csak a változást érzem
csak a változást keresem
te még okokat kutatsz
de én már a jobbat remélem

egy különbség köztünk
én a szívemben, te a fejedben

egy szó tőled
egy szó tőlem
tisztán szabadon
mert nincs hit, csak veszteség
ahogy tovább haladok

micsoda bolondok
micsoda féltékeny szívek

csak a változás törhet át
egyszer a magány előtted
vagy a boldogság vezet
melyik szólítja neved?

változás változó helyeken
a földben elhaló gyökerek
de kihasználva a jó szerencsét
egy szó, ami körülvesz
változás

(9)

énekelsz csak odalent
felszűrődik hangod
álmodom, hogy jól ismersz
hadd mondjak el mindent
lenézek rád

ha ismered a lelkem
jól ismerhetsz engem
és öröm énekelned
lenézek rád

érezem, ahogy ragyogsz
és tudom, hogy érted már
érezem azt az erőt
lenézek rád

tudhatod, hogy várok
nem vagyok az egyetlen
de mindig mindig várok

megosztott szeretet
énekelsz csak odalent
hallgatom a hangot
hadd mutassam meg neked
most az új tudatot

élet kést ragadott
mérge tollat faragott
pár sort írt levélben
a feleségnek
„testemet kezdik falni
magjai férjednek”

mint leprás arca
az írott bocsánat
fulladó torokkal
indult a nap aznap
könnyek szemében
a feleségnek

pusztuló jégcsap dől
tisztító tűz-láng jó
az asszony lelke, mint a hó
és remegve írni kezd
a levélre válaszul

„megnyugodtam már
az életem elvetem
nem akarok tartozni
immáron férfihez
tiéd vagy enyém, mindegy
egyformán lelketlen
én most túljutok
halandó testemen”

csak múlnak a napok
a kedves nincs sehol
dohány füstje száll
borom is elfogyott
fejemben újrakezdés
a szívemben valami fáj
messze kalifornia vár

valahol él egy lány
szemében vágy, hajában virág
nem hagyhatom ki őt
és sohasem tudnád meg
hogyan ugyanolyan volt

a tenger vörös, az ég szürke
vajon hogyan követi a holnap
a tegnapot újra meg újra?
hegy és völgy remeg, mintha
ébredő napsugár-gyermekek volna

mintha istenek koszorúja lenne
mintha fájó orr vére eredne meg
mintha kicsúszna alólam minden
kell egy határ, amit elérhetek
ahol találkozhatom majd veled
ahol az ösvény egyenesen vezet

ott a királylány, de a király elveszett
kezében gitár, s énekel szüntelen
fehér lovon a hajnal nyomában
csak keresem a lányt, aki sosem született

megállok egy dombon
nézem messze az álom-hegyet
és még bízom, mondogatom
nem lehet, hogy olyan nehéz legyen
amilyennek egyre inkább látom

(12)

ne most hagyj el
amikor kint állok
a szakadó esőben
ne most hagyj el
amikor fáradt hátam
a falnak vetem

ne most hagyj el
amikor nincs hova mennem
és hanyatlik az árnyék
ne most hagyj el
amikor az út magányos
és a szél fújni kezd

ne most hagyj el
amikor az éj a legsötétebb
öreg, hideg, szürke vagyok
és üres a szívem
a függöny lehullik

ne most hagyj el
amikor egyedül vagyok
ezen az őrült világon
öregem, szürkén, hidegen
és az idő távolról integet
ne most hagyj el

(13)

a színészek megjöttek
és a bohóc is készen
még sötét a színpad
a nézőtér néptelen

lassan a függönyt
mert, hogy mi a darab?
mindenki bizonytalan

mikori ez?
meddig tart majd?
bárcsak valaki
odafigyelt volna
bárcsak tudnánk
mit kell most játszani

amíg álmodunk,
amíg rendezünk
amíg a színpad áll
és mi együtt fűjjük
a szeretet dalát

ma mik a jelmezek?
ma mik a kellékek?
csak azt alakítod
amit az elején egykor
őszintének véltél?
és siker-e vajon az
amit elértél?

maga a színészet
még mindig tetszik?
hát csak készülj fel
a vége következik

ha valaki figyelne
valaki megmenthetne
ha darabunk végre
sikeres lehetne

ki hajol meg végül?
kié lesz a taps?
oh, ne, még ne
még nincs vége
a függöny még ne hulljon le

(14)

tedd le a fegyvert
békével jöttem
nem kell többé
elrejtőznöd soha már
a fák között az erdőben
túl vagyunk rég ezeken
hát tedd le a fegyvereket

miért felejtet el mindig
az élet oly rövid
elbuktunk?
szárnyaltunk?
szétszakadt szerelmünk?
számít-e valamit
ha végül mindnyájan
felemelkedtünk?

még hív a szenvedély
még szakad az eső
de meg kell értenünk
vagyunk szításában
önmagunk az első
a világ lehet rossz
s mi aggódhatunk
de csak mi lehetünk
akik javíthatunk

bár a vágás mély
tudunk gyógyítani
s túlbeszéltük bár
de bízunk kell
s mindig megpróbálni

tedd le a fegyvert
mondj jó éjszakát
lehet bár, amit nem látsz
sötét álmaidban
csak kínáld fel szerelmed
az elfogadást már régen
megelőlegeztem

(15)

a világban úton
millió módon
ismerős tekintetek
megragadott kezek
mások csak figyelnek

nincs idő, nem nevetünk
nincs idő, nem sírunk
nincs, aki megmondja
hogymiért is élünk

úgy lennék jó ember
de tudom, hogy zuhanok
idő és mozgás
s elhangolódok
csak körben haladok

várom, a nap
majd egy mosolyt ad
pár morzsa még hullik
és hiszik, hogy rajtuk már
semmi sem múlik

én csak nevetek
mert így érezni
és bár próbálok
jó ember lenni
egyre csak rájövök
nincs hol elkezdni

de ha tovább énekelek
hozzánk csatlakoznak talán
egyszer az emberek

(16)

hát bocs, fiúk
késni fogok
nincs választás
még felkészülök
mindjárt nyolc
indulni kell
fel a kabátot
hív a koncert

de nincs már érzés
elillant fájdalmam
nincs már okom rá
hogyműpróbáljam
nem kellenek ujjak
hogymű rámmutassanak
elkéstem már
hogymű megszabaduljak

hát küldj el
kis szünet kell
mit is mondhatnék?
hosszú a történet
de nem kell aggódnod
hisz minden rendben van
nem olyan rossz ez
egy nap mindezen
majd csak túlleszek

pedig egyszerű volt
csak egy kis móka
valaki majd megért
nem is tudtuk, a dal
milyen véget ér
de a dolog beért
és tudtuk, hogymű egyszer
szolgaként végezzük

és most nem tagadom
nincs köztünk semmi
vagy alig látlak fent

oly magasan vagy
vagy oly gyorsan rohansz
hogy nem érek nyomodba
taposod a kereket
és nincs már élvezet
önmagunk valahol
végleg elveszett

de még egy kör
és aztán vége lesz
majd egyszer minden
újra rendben lesz
a jövőben béke vár
de ezt valahol talán
az elején mondtam már

(17)

nem vagyok más
csak egy csóró srác
s bár nem derül ki
de eladtam győzelmem
s markomban semmi sem
csak sok ígéret
gúny, hazugság
mit nem hallok meg
mert férfi vagyok
és csak azt hallom
amit hallani akarok

elmaradt mögöttem
családom s földem
nem voltam más
csak egy srác
s körül vettek
az idegenek
az állomás csendje
fektetett le
valahol meghúzódtam
filléreket kutattam
szakadt fickók nyomában
kerestem a helyeket
amiről senki sem tudta
hogyan merre lehetnek

pedig meló kellett
mondtam: állás kell
de nem jött ajánlat
csak kurvákat kínáltak
a hetedik sugárúton
most már elmondhatom
volt idő, hogy egyedül voltam
de vigaszt találtam

most is leterítem
kabátomat a hóba
de közben vágyom haza

elindulok hát oda
ahol a new yorki telek
nem falnak fel többé
irány hazafelé

itt van a megvett bokszoló
és az ellenfél, akinek pénz kell
aztán viheti, ami megmaradt
a kesztyűk ütése felszakadt
üthetik, vágthatják
mígnem sírva fakad talán
dühében és szégyenében
„feladom, feladom”
és az ellenfél áll ott dicsőn
bedobták törülközőm

(18)

a bánattól indult
de szárnyal már
mint galamb a légben
üzenő hírben
dobszó kíséretében
de nem a szeretet köszönt
üzenetében

gyermek születnek
és mi óvjuk őket
megvédjük őket
mert joguk van élni
távol a vihartól
a biztonságos fényben

a bánattól indult
sarkain szárnyak
sajnálatos pár nap
ami elmaradt

de hírvivő jó
elviszi mit akar
vágyunk ellenében
szándék ellenében
borként kilocsant
vérünk színében

újra és újra hívunk
nincs, aki meghallja
mélyebbre zuhanunk
és bár még hiszünk
lassan felébredünk

talán minden tisztul
az álom elcsitul
életünk kockán
nem hihetem el
és tettetni sem megy
mit hallottam: a villám
egyszer csak elveszett
és rémálom vette át
feladatát

ez a dal maradt
egyetlen igaznak
elmondja majd
megcselekszi majd
a végén látszik majd

a bánatból elindult
egy kivezető út

most bécsben tíz csini nő él
és ott a számtalan váll
ahol a halál kisírja magát
és ott a kilencszáz ablakú terem
ott a fa, ahová a galambok
meghalni repülnek
ott van valami, ami reggel elmúlik
és emlék marad
a fagy-galériában
de itt egy tánc
állkapcsok szorításában

akarlak, kívánlak, vágylak
egy széken, akár újságpapíron
liliom-szórta barlangban
ott ahol a szerelem sohasem
foglalt korábban helyet
egy ágyon, ahol a hold
nemrégén veritékes volt
könnyekben, ahol lábnyomok
a fövényen hagytak nyomot
de itt egy tánc
megtört derék kezedben
konyak-leheletben
ahol vonszolja a halál
a tenger felé magát

van bécsben egy nagyterem
ajkardon ezer emlék pereg
van egy bár, ahol nem beszélnek
a fiúk már eléggé részegek
és a blues már
halálra ítélte magát
de ki az, aki arcképedet
virágfüzérrel veszi körül?
de itt egy tánc
haldokolva néz csak
a hosszú évek mögül

van egy padlás
ahol gyerekek játszanak
és ahol majd egyszer
veled lepihenek
magyar lámpagyújtók álmában
édes délután homályában
látom, ahogy megkötöd
bánatod nyáját
mint a bárányokat
vagy hóvirágcsokor szárát
de itt egy tánc
és vele jár:
hogyan „sose feledlek már”

és bécs és táncolok veled
viselem a folyó álarcát
vállamon a jácint illatát
ajkamon combod harmatát
és eltemetem lelkem
egy album lapjaiba
leragasztom, mint képek sarkát
és szépséged ára ragad el
és a tánc sodor tovább
a medence közelít
és a kezed is lefelé
szerelmem, szerelmem
itt egy tánc
itt ez az alkalom
csak ez, amit adhatok

(20)

várakozás
üres utcán
bámulok csak
a folyó halad
derű kísér
cigarettám lassan
a végére ér

ezüst a hold
áramlik befelé
az éjszakába
eris, a hercegnő
szigetek ura ő
szikrázó nyomokat szór
a szeretet-házba
vezesd hát oda
mert most isten is fejét
arra fordítja

talán te vagy
akire vártam
találkozunk majd
valahol biztosan
árnyékok hanyatlanak
elszomorítanak
szükség van immár
egy nagyjavításra

új gyilkosok
új messiások
új törvénytisztelők
idegen szeretők
a tűznek kedvesei
akik lelkünk glóriáját
újra meggyújtják
nagy sárga cadillac
vigyél most oda
dicső fény vezet
haza a csillagokba

hát imádkozzunk érte
vigyünk szeretetet
jeruzsálembe
eljött az idő
hogyan találkozunk
hogyan szeretkezzünk

(21)

az ablaknál állt
szemei a holdon
és csak a remény
hogy emlékei hamar
elhagyják szellemét

az ajtót bezárta
a lámpa is leoltva
a kis test már
korábban lepihent
de képek és hangok
rohantak a mélyben

büszkén takarta be őt
felhúzta a lepedőt
és most csendben vár
míg jön az álomhatár

bámul felfelé
a mennyezet felé
és a gondolat próbál
nem elötörni

még vannak láncszemek,
s összerakni képek
de már el is múltak
ezek az érzések

emlékeket ár sem
moshat tisztára
fájdalom nem válasz
az újabb fájdalomra

de erőt adott isten
és még levegőt vehetek
élet szólított engem
a hideg fémkeret egyszer
végleg elengedett

fájdalommal bár
vagy ahogy füst száll
vagy fent a mennyeekben
vagy itt az ágyon fekve
tenyere homlokomon
bevésve szívembe
és a világnak szívébe

tudja mindenki, hogy a kocka el van vetve
tudja mindenki, hogy keze meg van kötve
tudja mindenki, hogy a háborúnak vége
tudja mindenki, a jók mind elvesztek
tudja mindenki, hogy a csata eldőlt
a szegény maradt szegény
a gazdag gazdagabb lett
így megy ez egyre
tudja mindenki

tudja mindenki, hogy a hajó süllyed
tudja mindenki, hogy a kapitány füllent
mindenki érzi, és le van törve
mint mikor apa vagy a kutya ment el végleg
mindenki csak a zsebét tömi
mindenkinek kéne egy doboz csoki
és egy jó fajta rózsaszál

tudja mindenki, hogy szeretsz engem
tudja mindenki, hogy ez az igazság
tudja mindenki, hogy hűséges voltál
és volt pár jó éjszakánk
tudja mindenki, hogy diszkrét voltál
bár volt, akikkel találkozgattál
mindezt ruha nélkül persze
tudja mindenki
így megy ez egyre

tudja mindenki, hogy most vagy soha
tudja mindenki, ez te vagy, ez én
tudja mindenki, hogy te örökké élsz
és lesz egy jó pár szereped még
tudja mindenki, hogy romlott az üzlet
és van, aki még földig hajol
ha rangot és plecsnit lát
tudja mindenki

tudja mindenki, hogy jön majd a pestis
tudja mindenki, hogy már itt is van
tudja mindenki, hogy a meztelen nők és fiak
a múlt fénylő szobrai csak

tudja mindenki, hogy a színpad meghalt
de még van egy méter ágyadon
ami leleplezi mindazt
amit tud már mindenki

tudja mindenki, hogy nagy bajban vagy
tudja mindenki, hogy jócskán átvágtak
a kálvária véres hegyétől
malibu fényes partjáig
tudja mindenki, hogy széthullik minden
csak egy pillantás kéne ebbe a szent szívbe
mielőtt megszakad

tudja mindenki
így megy ez egyre
bár tudja mindenki

séta: ott és ugyanúgy
az utca is ugyanaz volt
fel és le, pont, mint azelőtt
majd megállítasz és köszönsz
pont, mint azelőtt
talán igaz se volt

minden olyan most
szerelem volt, de senki más
aki labdába rúghatott
talán igaz se volt
észrevetted mosolyom
és szememben a fényt
amely szerelmem tükrözte
egyre csak feléd

nem hiszem
hogyan tévedek
nem tévedhetek
napról napra
újra átgondolom
álomról álomra
nehezebb elmondani
ahogyan én látom
ki a bánatból
egyre közelebb hozzád
pedig évek teltek el
amióta eltűntem

állj meg, várj csak egy percet
emlékezz, és adj egy percet
csak a magyarázatot felejtettem el
nem okolhatsz
a hajót, ami messze vitt el
nem én kormányoztam
és ami volt, az van most is
minden ugyanolyan

amikor elfordulunk
mert taszít a sápadtság
és amit mondanak, fel nem foghatom
„ne zavarjon a környezet
más szenvedései ezek
inkább fordulj másfelé
csak fordulj már el”

valahogy a fény változik
valami árnyék telepszik ránk
és akár jöhet is a lepel
ami elfedi a mindentudást
hogyan lehetnek ennyien
megkövült szívvel életben?
büszkeségünk büszkén
élteti a nagy magányt

de az éj csodás
és a nappal szárnyakon repít
és a beszéd helyett a sok néma hang
csendesesen összezseng
de a szó ott lebeg
a tűz fényében elmereng
és egy új változás fénye
lassan feldereng

nincs több elfordulás
gyenge és fáradt nem taszít
és meglátszik végre a belső jég
s mi hagyjuk, hogy folyjon szét
van egy világ, amit megosztani
figyelni és megóvni kell
álom csak mindez, vagy igaz terv?
nincs több elfordulás?

van egy lány, aki abban hisz
hogy arany és fény összetart
és ő meglátja így az utat
amely lépcsőn át a mennybe visz
amikor eléri ő, látja már
a kapu előtt is zárva
de az írás biztatja még
még eléri, amiért fáradt

falon az írás jelet mutat
de nem biztos még ebben
mert tudja, hogy mi rejlik
a többféle jelentésben
madárének alatt
néha énekszó éled
nem talál célba a gondolat
a fák hűvösében

(s csak ámulok mindezen)

érzés születik bennem
amikor nyugatra nézek
és a lelkem sír, az elválás fáj
füstkörök elmémben
a fák között keringenek
a hangok állnak, várnak és néznek

valami súgja, itt az idő
mindünk agyában gyertya gyúl
és a dudás a megértéshez vezet
új hajnal jön mindenkinek
akik nem inogtak meg
és az erdőből nevetés hallik ki
(emlékszik még erre valaki?)

ha zaj ébreszt kertedben
ne legyen harag lelkedben
csak tavasz és májusfa születik
és előtted a két ösvény szétválík
nem kell még döntened
van idő, hogy megválaszd jövődet

nehéz indulni, fejed habozik
és a dudás fennhangon szólít
kedves hölgy, hallod a szeleket?
nem tudtad vajon
hogy a szél emeli a lépcsőket?

ahogy mélyebbre visz utunk
árnyékunk legyőzi lelkünk
valahol ott jár a hölgy
akit mindnyájan ismerünk
ragyogja a fényt
és megmutatja végre
hogyan válik majd arannyá minden
és nagyon kell figyelned
mert a megértés jön majd el
egy lesz minden és minden abban
kősziklaként mozdulatlan

de ő elindul egy lépcsőn a mennybe

(26)

nedves szél volt, meg a járda
de szemet szűrt egy neontábla
séta közben volt, naná egyedül
agyam zsongott, lábam múlta felül
betértem hát, kerül, 'mibe kerül

a sör szaga odabent
áporodott volt
egy kutya feküdt a sarokban
tán már meg is hótt
gyufatartó volt ott, és egy halom csikk
a cigarettafüst szaga pont ide illik

ez egy másik bár lehet
mondják: nem harry-é
mert ő elment már rég
ahogy a sok vendég
de mi a kutyával csodát teszünk itt
és a világ azonmód megváltozik

isten zokog, és sír az ég
de nincs fájdalom a bárban még
s bár bent téged senki nem kímél
itt emlékeket kaphatsz full ingyér'

volt idő mikor harry
nagyon fiatal volt
és olyan kedves embert
nem hordott hátán a föld
léptei ruganyossága
mint cipője csillogása

volt idő mikor harry
nagyon fiatal volt
és nem volt gond a levegő
a légben lebegett ő
lepipálta a mixereket
és füledbe súgta a jó híreket
örvendeznél a jó híreken?
harry még itt van személyesen

nedves szél volt megint, meg a járda
de szemet szúrt megint az a tábla
séta közben volt, naná egyedül
agyam zsongott, lábam múlta felül
betértem megint, kerül, 'mibe kerül

ez egy másik bár lehet
mondják: nem harry-é
mert ő elment már rég
ahogy a sok vendég
de mi a kutyával csodát teszünk itt
és a világ azonmód megváltozik

azonmód, igen, megváltozik

(27)

és a fal végre ledőlt már
megannyi lakat a földre hullt
s emeltünk poharunk
s egy kiáltás
eljött a szabadulás

és a fal végre ledőlt már
a bolond hajó nem fut ki már
ígéret gyújt világot
mint papírmadár, odafent száll

álom, mintha elhagynál
meleg, amit itt hagytál
büszkeség, ami nincs sehol
tehetetlenségbe hull

most az élet-érték egyre fogy
barát s más is elfordul
s bár a változás jelen van még
a megbánás csak késlekedik

határok csúsznak homokként szét
míg véres kezét mossa a nép
a hűség, ahogy a történelem
szürkülő homályba vész

dobok zúgtak, ahogy ébredtem
zene szólt, a reggel-nap zenélt
csak kis mozdulat, hogy lássalak
s ami keserű volt, most elillant

mert te most csak körül nézel
leülsz, és a fény kihuny majd
a vérem kell, a könnyeim, mondd?
hát mit akarsz?

szóljon hangom, amíg már nem tud majd?
játsszak, amíg ujjam jéggé fagy?
nem sok ez így egyszerre?
hát mit akarsz te tőlem?

értem persze, azt hiszed
tudok valamit, amit te nem
de ha nem mutatom, merre mész?
szóval mi az, amit kérsz?

záporozzanak rám az esőcseppek?
én oldjam meg a láncszemeket?
nem csak én kellhetek neked
van más, akitől követelhetsz

hisz' bármit megkaphatsz
fuss, álmodj, járj a vízen
bármit megkaphatsz

amit láatsz, mind a tiéd
csak lelked kell kiváltanod
s nem érzed más szükségét

most elveszítheted önmagad
nincs mit rejteni, elfedni
s arcod fel fog fényleni

hát mit akarsz tőlem?

(29)

vigyáztunk rá, de elfutott
éjjel jött, de rád ragyogott
holdba néztem s megláttam
tudtam, hogy te igazabb vagy

mert mindig a rád pillantás
mintha szívem szavát tudnád

vigyáztunk rá, de elfutott
éjjel jött, de rád ragyogott
mégis nézd, hogy mivel teljen
élet, szív, idő egybekeljen

gondoltad, benne van?
menny a pokolban?
kék ég fájdalomban?
zöld mező acélsínben?
mosoly a fátyolban?
gondoltad benne van?

és kiváltod hőköd a szellemért?
hamut a fákért?
forró levegőt szellőért?
biztosat a változásért?

lettél volna a harcban statiszta?
főszereplőként rácsok foglya?

mennyire kéne
kéne, hogy itt legyél
mert ketten vagyunk, mi szellemek
elveszett kísértetek
akváriumban évről évre
egyforma köröket kimérve
s amit a végén felfedek
ugyanazok a régi félelmek

bárcsak itt lennél

csodákat látsz itt szerteszét
de nem ismersz semmit még
a pepsi-folyót az andokban
s a tibeti mcdonaldsban
yosemite ma egy golf-tér
és a japcsikhoz tartozik
a holt-tengernél egy csomó rapper
a tigris és eufrátesz között
egy remek sport center
választhatsz sportot
és hozzá illő sortot

pennsylvaniában szabad a szex
egy brazíliai fát nevel
és egy manhattani doktor betege
ingyen az életbe menetel

ez a csoda
még egy csoda
isten kegyelme számít
a piac feltételeivel
mert az emberi faj mára már
civilizálta magát

mert választhatsz áruháznyi vajból
és óceánnyi már a bor
de éhség is van, mert azért kell
és van bűntervező
itt a merci, a porsche
a ferrari s rolls royce
a márka választható

ő annyit mondott: találkozzunk
a getszemáni kertben
az úr szólt: péter, látom már
a te házadat innen
egy ember és becsület
aratja mit vetett
míg egy ohioi farmernek
csak kölcsönkamat termett

rejtőzünk, kezünk fülünkön
elfedi a zajt kintről
míg lloyd-webber darabok mennek
megfeledkezve az évekről
de földrengés jó
s a színház már dől
s bár elhúzódik a darab
a zongorafedél lecsapódik
s szarrá törnek a művészujjak
ez ám a csoda

istennek dollár
istennek cent
istennek shilling
istennek pence
istennek guilder
istennek korona
svájci vagy francia frank
escudo jöhet
peseta is kell
a lírát ne küldd
nem kell az apród
kisváros, oké
fájdalom, jó
törölni hadosztályt
a föld színéről
özvegyek sem baj
ha megoldást akar
a tévé az eszköz
mert kell egy társ
isten tervéhez
a megvalósítás

minden megvan
amit isten akar
lendüljön magasba
most minden kar

istennek ezüst
és arany is kell
mert amit ő tud
soha nem mondja el
képviselő kell
nyakát nyújtsa csak
politika is jó
a vége-poénnak
barátság jöjjön
hírnév sem árt
pontokat gyűjteni
hidd el sosem kár

elnyomást akar
amit vagyon takar
biztosítás alatt
isten is meghal majd

minden megvan
amit isten akar
lendüljön magasba
most minden kar

(33)

csöppségek az utcán
(bombay-ról mesélek)
marnak, falnak, de nem szégyen
mindez a városnak,
mert mit is tehetnek?
léteznek
nem is messze
tragédiák zajlanak
s itt állok egyes-egymagam

nagy nővér, hallasz talán?
mit is tehetek?
nagy nővér, hallod a sírást?
mondd, mit tegyek?
megy a pénz, látom
sötétben
a vasútállomáson

képzelem, egy ezüst vonat
hazavisz majd, vagy iskolába
dolgos barázda arcodról
mint krétapor tűnik el
s marad két tiszta szem
mondd, mit tegyek?

gyűrött arc, anya, gyermek
reám néz, mit tehetek?
valaha volt kedv
valaha volt kar
mi féltőn betakar
bűntudat és könnyörület
közötte valami
bennem, mint feszület
mit, mit tehetek?

mert a büszkeség
mert mint kéklő tenger
nyújtózik bennem el
melyik vagyok én
amelyik érzi szükségét?

tragédiák zajlanak
s itt állok egyes-egymagam

mélyebb, mint bármely tenger
mélyebb, mint bármely folyó
amit jelenésed vált ki bennem
szó jön elő, amit nem ismertem
te vagy itt a belső csendben
mutatod, hogy itt is voltál
mint mindig azelőtt
ha virágok lennének
tisztelnék a napot
de miért csak akkor
hisz a ragyogás odafentről
most szebb, mint azelőtt
ahogy nyitva az ajtó
és gyémántszek vár odabent
gyermekként még ismertem
rajzoltam róla egy képet

akkor még tudtam mindent
a világot valóságnak hittem
és erre vártam azóta is
hogy te megjelenj ebben
ha tudtam volna már
korábban odaléptem volna
hogy ölelj, és szerelmed
vesszen el ez ölelésben
megérted majd, mit jelent ez
hisz szemeid már súgják a szót
és figyelmed megértést talál
kell ez a bizonyosság
jobban mint azelőtt

minden folyó a tenger felé
a természet az ember felé
szerelem és te és én
haladunk egymás felé
fordulj meg, és csak figyelj csak
mit érzel, ha hozzád érek?
szavak keringenek odabent?
máshol lennél messze valahol?
hol az emlékek vonata zakatol?

vagy egyszerűen csak
időd nincsen, mint mindenki másnak?
már nem segíthetek

mert ha ok kell, hogy jó legyen
előbb kérd meg a bensődben
azt, aki mindig feszülten
félelemre kész
hát vedd el erejét
s kényeztesd el

dolgozd csak meg elméd
hogyan van-e józan okod
hogyan magadból csinálj
mindig bolondot
s ha megérted, miért?
akkor megérted miért

ha azt választod a végén
hogyan a létezés csak álom
üzenetem akkor célba ért

fordulj meg, és ne feledd
hogyan mindez lassan megterem
és nem mindegy, hogy hol leszel
fordulj meg, és ne feledd
én már itt állok
megszentelt földemen
fordulj meg, és ne feledd
hogyan te is ott állsz
megszentelt földeden

...
mit sem értünk
hol itt a tragédia?
hisz csak az zajlott itt
amit előre megjósoltak
eladtunk, vettünk
nagy volt a show
de vége lett egyszer
volt nagy álmélkodás
autónk is lefulladt már
és végére jár a kaviár
de valahol a csillagokból
értetlen szem bámul ránk
és egy villanás alatt
egy kiáltás-visszhang maradt
de ők felfedik majd az árnyékokat
minket meg a tévé-roncsokat
mindent levezetnek
minden tesztet elvégeznek
és ellenőrizni kell majd minden számítást
mert az eredmény felülmúl minden várakozást
az idegen ember-kutató
fejét vakarva vallja: ez a mutató
egyetlenegy magyarázatot hozott
ez a faj a halálig szórakozott
nincs több könny
s érzés se már
ezt a fajt sírba vitte
a szórakozás

(36)

ha hattyú volnék
rég elmennék
ha vonat volnék
mindig késnék
ha jó ember volnék
veled beszélgetnék
többször – mintha veled volnék

ha aludnék
álmodnék én
ha megijednék
elrejtőznék
ha megőrülnék
ne adj gyógyszert
mitől meggyógyulnék

ha a hold lennék
hűvös lennék
ha törvény lennék
rendet tennék
ha jó ember volnék
érteném az űrt
mi barátok közt feszül

egyedül
biztos sírnék
ha veled volnék
otthon lennék
ha megőrülnék
azért még lehet
enyém is a játék?

(37)

amikor a nagy kövér nap
zuhanni kezd az égen
sok-sok nyár-esti madár
megszólítja szépen

a nyári nap utazik
fülemben egy dal
messzi harang, édes fű
ölelő folyó-kar

öreg vagy már
elringatsz engem
és nem is ütsz zajt
lábujjhegyen lépkedsz

és ha meghallod majd
ha langyos éj jó
ezüst hangon szól az idő
s énekel s dalol

amikor a nagy kövér nap
zuhanni kezd az égen
gyermek-kacaj kél
amíg a napfény aludni tér

(38)

hogyan tölthetnénk ki az üres helyet
ahol egykor szavaink kergetőztek?
hol teremthetek végre
végső nyughelyet?
hogyan tehetem tökéletessé
a falat, amit építeni kezdtem?

(39)

eljön majd a nap
amikor feldarabollak
apróra-apróra

...
ha este lesz
zárd ajtódat
pillantásodat a földre vesd
jó a sötét, elragad
évszak váltás
szél-harmat

bagoly ébred
hattyú alszik
az álmod most magadra hagy
zöld mező, hideg zápor
elmúlik mind
arany izzik

...
sosem vagy egyedül
sosem vagy egyedül
menj csak menj, mindig legyen
egy csöppnyi remény szívedben

...
én a konyhában voltam
a kutya odakint
a nap lassan süllyedt
ő odakint nézte
és sírt

...
nincs, aki hajnalhoz hív
nincs, aki lezárja szemünk
nincs senki, aki most szól
nincs, aki merné
a napot átrepülné

(40)

ez így megy tovább?
apa, vigyél haza
anya, engedj mennem

ott álljak
gyulladt szemmel a fényben?
rémálmok tüzeiben?
ne forduljak el?
ne meneküljek el?
miért?

valami hibádzik
én nem emlékszem
hogyan megengedtem volna
hogyan lelkeimet kifosszák
öreg vagyok, későre jár

hova tűnt az érzés?
hogyan adjam át?
hisz a show meg nem áll

(41)

ma azzal kezdtem
egy meztelen testet itt
egy szállodában (kilátással)
magamévá tettem
aztán mondtam: gyere és maradj még
ő szólt: mi van?
én: maradj még
ő: alszom, én...
maradj
annyit mondott:
álmodj magad

ma meg azzal kezdtem
ennek vége – ezt éreztem
mindennapra van ok
hogy megjátsszam: vak vagyok
süket és néma vagyok
ki hitte volna?
ez lesz az utolsó nap
mert eddig csak én cipeltem
a kölcsönadott malomkövet
a fák közé
s most egy vallomás
hogyan nem nagyon tetszik
itt állni ezzel az érzéssel
mint stoppos, kinyújtott kézzel

(42)

talált-e már ébren a hajnal?
talált-e a tétlenül a nap?
hát tudd meg végre, hogy igazán
ki is vagy

fogott-e már rajtad az idők szele?
akkor ismernéd, milyen az ár
hát ízleld meg végre
a bor zamatát

honnan tudod, hogy hol jártál?
idővel meglátod az ő jelét
és talán felfeded bűneid
valódi természetét

rájöttél már, mivé lesz a mag?
időd már túlhaladta magát
és hogy mi lehettél volna?
honnan is tudhatnád

sétáltál már az idő kőútján?
magadat hallod, amikor szólsz?
valami baj van a füleddel
mert nem hallasz semmit, csak néma szót

(43)

...

minden csupa vér, és száll a nyíl
jövő-áldozatok, sereged felé
s hol a nyíl majd egyszer földet ér
apró fájdalom születik majd
egy kicsiny apró kín

néhányan álltak, sorban várakoztak
azt hitték talán, hogy valamit találtak
hitték az érzésből vissza is kapnak majd
messziről a szemek csak csendben bámultak

kérdezték: mit remélsz a sötétől?
az volt a dolgod, hogy jelet hagyj?
elég volt már a sok hangból a fejedben?
és hiányoznak most, amit mondanak?

tudod, amit teszel, mégis elől a kés
megragadod, és megint ölni mész
ha végeztél, csak leteszed a fegyvert
a vér messzebbre fröccsen, mint haragod lövellt

itt a düh bennem ég, de nem akarom
ez valami, amitől nehéz szabadulnom
de nincs könny, ami a bánatból született
amely ne ugyanaz lenne, amit a düh ébreszt fel
s ezt az oldalt soha nem lapozzuk el

egy levéltöredék
meséli a történet felét
és mutatja felém
hogy félni félig is elég
honnán jöttem én?
elfelejtettem rég
a naptól keletre
a holdtól nyugat felé

a pénz beszél
s én hallgatom
nélküle éltem
elég is volt
amerre megyek
kiderül most
a naptól keletre
a holdtól nyugat felé

nem érkezem későn
hamar ott leszek
nem érek oda tán
otthonom sivatagán
a naptól keletre
a holdtól nyugat felé

fájón múltó napok
felébredni próbálok
de valami törik belül
egy hang, ami kívülre kerül
nem követi más
seb nélküli kín
a naptól keletre
a holdtól nyugat felé

(46)

vannak napok
rádpillantok
s szemem ragyog

vannak napok
el sem hiszem
hogy együtt vagyunk

ne kérdezd hány óra
vagy milyen nap van ma
ki a győztes, kié volt a játszma

vannak napok
rádpillantok
s lelkedbe látok

vannak napok
nevetek csak
mily' fiatalok voltunk

néha nehéz
felismerni
hogy merre is tartunk

ne kérdezd, hol találtam
az a képet a falon
mennyi volt, mit érhet most

nem is kell senki más
hogy utat mutasson
„az én uram bensőmből vezérel”
tudom, merre tartok

vannak napok
sírok azokért
kiknek léte a félelem

vannak napok
hogy nem is tudom
miről szól életem

ne szólj rám, emlékszem jól
hogy melyik út a helyes
s nem számít már
ki nyerte a versenyt

vannak napok
sírok azokért
akiket megöl az érzelem

(47)

anyának és apunak üzenem
szép fiuk nem jutott messzire
épp az üveg végénél tart
a kocsmában gondol szüleire

próbálta bár, de elbukott
próbálta, amíg ereje volt
elronthatta ő valahol
amíg csak fogy az alkohol

ezt abba kell hagynom most már

öcsémnek is üzennék
megvolt már a toll, a papír
de szívembe félelem költözött
és sok igaz szó álarcba öltözött

húgocskám, én süllyedek
arcom árnyékba rejtem
az üveg a végén jár már
s nem maradok le mögöttem én sem

ezt abba kell hagynom most már

anya, hazafelé tartok
ifjúságomban vénülök
és nem én irányítok már
de hidd el, hazafelé tartok

ezt abba kell hagynom most már

büszke föld, ahol nevelkedtem
amit akartam, megszereztem
megtanultam küzdeni és nyerni
de nem mondták, hogy kell veszíteni

nincs több harc, és úgy tűnik
álmaim is velük haltak
más az arcom, más a nevem
senkinek sem kell a vesztes

most csak nézek körbe-körbe
learattam, amit elvetettem
azt hittem, hogy együtt leszünk
de most más irányba megyünk

az éjszakán át hazafelé tartok
vár a hely, ahol a világra jöttem
a nappal meghal, látom a földet
a fák ágai az égig érnek

pihenned kell
túl sokat aggódsz
rendben lesz minden
ha a sors fordul
támaszkodj nekem
csak ne add fel
kérlek, ne add fel

s ha elhagyod e helyet
én már nem kísérhetlek
állsz majd a híd közepén
a mélységet nézed egyedül
bármi jöhet már
és el is mehet aztán
csak a folyó marad
és elragad az ár

idő, idő és nézd, mi lett belőlem
csak kutatom a lehetőséget
és nem tudtam kérni sohasem

de csak nézz körbe
a sok levél mind barna
és az ég olyan most
mint a tél kósza árnyéka

olyanok vagyunk, mint a cserkészek
lent a folyóparton
és biztos, hogy van jobb időtöltés
amit nem is képzeltél
emeld csak meg poharad

és nézz fel most
a sok levél mind barna
és az ég olyan most
mint a tél kósza árnyéka

térj vissza reményeidhez, kedves
de egy szót se érdemel
ha úgy látod, hogy elvesztek
ez csak látszat lehet
majd újra megteremted

mert nézd csak
a fű zöldellik
a mező is beérik
életem tavasza kezdődik

évszakok mennek, más a díszlet
összefonódva egy faliképen
ne állj le, emlékezz

majd ha eljön ideje
mikor értelmem szunnyad már
felnyitunk egy csodás könyvet
sosem látott rímekkel
de most csak hajtsd fel
vodkádát narancslével

és nézz körül kicsit
a sok levél mind barna
és az ég olyan most
mint a tél kósza árnyéka

nézd csak
egy szűk csapás a hóban
a sok levél mind barna
de ott vár téged
egy ösvény, amit
a hó sohasem lep be

ha szerető kell
csak kérj, s én megteszem
ha szerelem kell, másfajta
álarcot veszek fel
ha partnerre vágysz
kezem fogd
vagy ha dühödben lecsapni kell
előtted állok egyenesen
itt vagyok – s a tied

ha bokszoló kell
ringbe szállok érted
ha orvos hiányzik
megvizsgálom mindened
sofőr kéne?
hát mássz most be
vezetőd leszek
itt vagyok – s a tied

a hold csillog – sok
a lánc túl szoros
a fenevad nem alszik
körülottem sok ígéret
amelyet nem tartottam meg
de egy férfi nem könyörög
nem várja, hogy a kedves visszajön

de én most reszketek
lábadhoz térdelek
szépségedtől nyüszítek
mint kutya a hőségben
szívedet karmolom
fekhelyed könnyezem
csak egyet mondhatok
itt vagyok – s a tied

és ha aludni kell
egy útszéli pillanat
majd én vezetek
ha apa kell
aki gyermeket nevel
vagy vállamra hajtánád fejed
itt vagyok – s a tied

(51)

mondd, mit tennél
ketrec és halál foglyaként?
mit, ha csak nézhetnél át a rácsokon?
ugye éreznél haragot?

tűztől égetve
tüskéktől remegve
magánynak köszönve

mondd, mit adnál
hogy szíved szabadon éljen?
ha szereteted csapdába ejtenék?
ugye éreznél haragot?

földbe temetve
gyermeked elrejtve
magánynak köszönve

belül dermesztő fagy
hol rejtőzik a nap?
magánynak köszönve

egy ember foglyaként
csendes szív-sikolyként
magánynak köszönve

hétől tizenegyig meló minden éjjel
életemet vonszoltam magammal
nem hiszem, hogy jó ez így
mindenki bolondja voltam én
tettem, amit tehettem
mert szeretlek kedves
de amióta tiéd szívem
úgy érzem elvesztem eszemet

mindenki mondja egyre csak
hogy veled kezdeni hasztalan
próbáltam, de hadd mondjam el
ennél többet nem tehettem

melóztam hétől tizenegyig
minden éjjel vonszoltam életem
istenem, te tudod, nem jó ez így
amióta szeretlek
elvesztettem az eszemet

sírtam, sírtam csak
könnyeim, mint eső hullottak
nem hallod?
nem hallod, hogy záporoznak?

amióta szeretlek
elvesztettem az eszemet

bárcsak megcsalnálak már
feledve a játszmát
de ha megpróbálom én
nevetésed száll rám

a kerék nem földön jár
és egyéb zagyvalék
kimondott hazugságok
én hátba támadnék

kártyákat az asztalra
tenyerünk lefelé
és bírom a nőket
mind-mind körülötted

hamuvá vált emlékek
rojtok felfeslenek
éjjel összebújás
nappal hétköznapiság

de reggel a tökély el
csak veled álmodik
felkeltem a főnököt
evezés-túra jön

segítség kell s szükség
hihetetlen helyek
jövőnkben hiszek még
halálodban remélek

mit mondok, felejtsd el
mert két agy, mi irányít már engem
egyiknek hiszek, másiknak nem

nincs itt szív, csak függés
eddig tőled, most mástól
el a kezekkel a birtoklástól

életem olyan miattad
mint könyv egy szomorkás szombatról
és választanom kell

tudtam, hogy ő más volt, más a szerelemben
bulira hívott, ahol én voltam kisebbségben
férfiasságom nem szenvedte kárát sohasem
csak szélesebb valóságot mutatott nekem

évek teltek, kétfelé sodródtunk
aztán jött a hír, mondták: ő elment
szívemre éjsötét árnyékot vetett

de senki hőse ő
süllyedő gyermek-védelmező
hasztalankór-gyógyító
hős, repülőronccsal landoló
örök titokfejtő
hős, nem sármos sztár
aki hősszerepre vár
hős, nem elbűvölő lány
akinek lelkét árulják
de kinek kell egy ilyen?
senki hőse, ki veszi meg?

nem ismertem a lányt, csak a családját
életük korán megismerte a brutalitást
próbálták, cipelték, amit a szenvedés kimért
hitükkel remélt emberi-emberség

évek teltek, kétfelé sodródtunk
aztán jött a hír, mondták: ő elment
szívemre éjsötét árnyékot vetett

de senki hőse ő
józan hanggal szemben tömeg, üvöltő
hős, a célt büszkén felmutató
munkáért jutalmat nem váró
hős, nem bajnok ő
profi játékot művelő
hős, nem elbűvölő srác
kinek nevét tékozzolják
de kinek kell egy ilyen?
senki hőse, ki veszi meg?

hello sötét, régi cimborá
most beszédem van veled újra
mert lassan megrémiszt egy látomás
megfogant, amíg elcsalt az álmodás
és a kép, amelyet agyamba ültetett
még megmaradt
a csend hangjai alatt

nyugtalan álom felriaszt
szűk utca köveihez tapadt
utcai lámpa fénykörében
gallérom feltűröm a hideg ellenében
szemeimbe szűr a neonlámpa fénye
kettéhasított éje
a csendhangok érintése

és a meztelen ragyogásban
több tízezer embert láttam
szavak nélkül szóltak
a fülek némán hallgattak
dallamok nélküli dalokat írtak
és senki sem merte itt
a csend hangjait megzavarni

„bolondok”, szóltam, „nem látjátok
a csend rákként telepszik rátok
hallgassatok, mert ígét hirdetek
érintsetek, mert nyújtom két kezem”
de szavaim, mint eső cseppjeit
a csend hangjai mind elnyelik

és a sokak mind leborultak
a neon-istenhez, amit megalkottak
és a jel már figyelmeztetett
a fényből szó keletkezett
és szólt: „a próféták szavait
keresd aluljárók falain
és bérlakások halljaiban”
s mind visszhangzott a csend hangjaiban

köszöntelek, fiú, itt a futószalagon
mi tudjuk, mit láttál hosszú utadon
csöveztél csak naphosszat, idődet
cserkészjátékaiddal töltötted

anyád bosszantására gitárt vettél
sohasem az iskolába mentél
és tudtad, hogy mindez még bőven belefér
most légy üdvözölve itt a gépeknél

köszöntelek, fiú, itt a gépezetben
mi tudjuk, gyerekként mi járt a fejedben
álmodban egy gitár, egy szupersztár
aki állandóan a gyorsbüfébe jár
a szép jaguárt vezetve eltelik az élet
most a futószalagon üdvözöllek téged

(57)

kedves, látom, elszomorít e világ
embernek választás a rosszság
amit tesznek, és olykor mondanak

de én letörölöm arcodról a gondokat
elkergetem a hasztalan félelmet
amely miatt a kék ég oly szürke lett

miért aggódnál?
fájdalmat nevetés követ
eső után napfény jöhet
és ez mindig ugyanígy megy
hát miért aggódnál?

szeretnéd, ha angyal lehetnél?
vagy tán csillag is akár
akarod-e, hogy kezeid nyomán
varázshangon szóljon e gitár?

költő lennél szívesen?
vagy csak a zendülő húr?
bármilyen lehetsz, határok nincsenek
más kedvese lennél tán?
titkos talán ez a vágy?
álmodozhatsz, mint aki a holdon jár

játszani akarsz a vágyaddal?
gitárhúrként a hangoddal?
csupán azt az egyet mondhatom
látod, nem dőlt össze a világ
hogyan kimondtad, ami legbelül fáj

amikor álarc mögé temeted arcod
sötét üveg rejti tekinteted
mögötte már csak fagyott vonások

de te még mindig felmelegíted a lelkem

kispárna lehetnél, ahová fejemet hajthatom
paplan, ami nyújtózik az ágyamon
arcod egy magazin címlapján szerepelhet
a feltételeit magad teremted meg

de minden nap egyre szomorúbb már
a percek múlnak, örület vár
a cél távoli, a mérce túl magas
valaki hozzon már egy létrát

lehetsz énekes is akár
sőt talán maga a dal
hadd mondjam el most neked
nem tehetnél rosszabbat magaddal

most nagyon fontosak szavaim
nehezen telnek el napjaim
tapasztalatom keserűn emészttem
most már az egész értelmetlen

de te még mindig felmelegíted a lelkem

(59)

te ott kint a zivatarban
öregen és magányosan
érez engem?

kint álldogálsz a folyosón
sebes lábak, fagyott mosoly
érez engem?

ha engeded, a fényt eltemetik
ne add fel végső küzdelmeid

te ott, nem vagy már magadnál
meztelenül egy telefonnál
megérintesz?

füled mohón falhoz tapad
hívásra vársz minduntalan
megérintesz?

elhordjuk a követ, ha segítesz nekem
szíved nyisd ki, végre hazaértem

de mindez pusztá képzelgés csupán
a fal, mint látod, túl magasan áll
nem számít a mód, úgysem törhetett át
s a férgek most felőrlik az agyát

te ott odakint az úton
mások szavát követed vakon
segítenél?

a falon túl, vagy téglaként a falban
üvegeket zúzol szét a hallban
segítenél?

sohase mondd, hogy a reményt adjam fel
együtt kiállunk érte, s együtt bukunk el

jöjj ide haver, egyet gyújts rá
messze jutsz majd, magaslat vár
nem érhet utol a halál
meglátod, csak tégy próbát
szeretet vesz majd rajtad álcát

tisztelet lebeg személyem körül
úgy értem, mindenki őszintén örül
a banda fantasztikusan játszik
egyébként melyikük pink?
mondtam már, a játék, amit űzünk
csak úgy hívjuk: légy közel a tűzhöz

most viszont totál kivagyunk
hallottuk, a forgalom leállt
igazán vehetnél az albumból
ezzel az emberiségnek tartozol
no és nekünk... ha jobban számolunk
mások szürkék, mi boldogok vagyunk

láttad a sikertáblát?
megfizetjük a kezdés árát
de a dolog kinőheti magát
ha egy emberként húzzuk az igát
mondtuk már, a játék, amit űzünk
csak úgy hívjuk: légy közel a tűzhöz

(61)

bánom is én, hogy mi van veled
s tudom, hogy én sem érdekellek
unalom és fájdalom ösvényén
olykor esőfüggönyön át néznénk
a gazok közül melyiket okoljuk
s bámuljuk a disznókat a csúcson

őrült lennél valós igényekkel
lábujjhegyen aludnál, majd kint az utcán
prédára lesnél csukott szemmel

a háttérben mozognál, irányban a széllel
gondolat nélkül a süket vesztegléssel

vágyott stílusodat készen vehetnéd
rázogatót kézzel nyakkendőd köthetnéd
biztos tekintet, és egy könnyű mosoly

bíznak benned, még ha nem is mozdulsz
de amikor végre hátukat mutatják feléd
megkapod az esélyt, döfheted a kést

tekinteted megtartod a vállad felett
de egyre nehezebb, ahogy öregszel
majd összepakolsz, és délre repülsz el

fejedet a homokba dughatod
a másik öregembert eltaszíthatod
rákban haldokolsz, és fel se foghatod

eszedet vesztvén vethetsz és arathatsz
de félelmed nő, véred alvad, fejed fő

súlyod nagy, elveszíteni már túl késő
vár a mélység, nehéz vagy már, lehúzza a kő

zavarban vagyok, el kell mondanom
kihasználnak folyton, vagy csak én gondolom?
éberségre vágyom, leráznám ezt a súlyt
ha a saját földemen sem állok biztosan
hogyan találjak utat a labirintusban?

süket, néma, vak, csak a látszatért
mindenki feláldozható csupán egy célért
senkinek sincs barátja, kérded, miért?

és mi is történik most veled?
elszigetelődnek tőled a nyertesek
pedig te mindig mindent megtettél
szívből mindenkit gyilkosnak hittél

akik egy fájdalommal teli házban születtek
akik túrték, hogy rajongóik leköpjék őket
akiknek megmondták, hogy mit tegyenek
akiket lélekben összetörtek
bilinccsel és láncsal felszereltek
akiket hátba veregettek
akiket javaiktól elszakítottak végleg
akiket otthonukban idegennek néztek
aki a végén mindent feladott
akit holtan talált a telefon
akit lehúztak a kövek

igen, akit végül lehúztak a kövek

(63)

nagy ember, disznó fejed
kitalálják életedet

jól követed a nagy kereket
majdnem nevetsz
könnyed kicsordul

a vályúban túrsz fejeddel
mondták, az ásást folytatnod kell
a disznó téged is csak bemocskol
mit remélsz találni, szinted az ól

majdnem nevetsz
de valójában könnyeid nyeldesed

időd ártatlanul halad a fűföldeken
néhol nyugtalanság remeg a levegőben
jobb, ha vigyázol
kutyák lehetnek körülötted
átnéztem a folyón, és láthattam
a dolgok mások, mint aminek látszanak

a veszélyeket gondolatban megelőzheted
ha engedelmesen vezetőd követed
befagynak a folyók az acélvölgyben odalent
micsoda meglepetés
szemedben a felismerés
a dolgokat most a valóságban látom
nem, ez nem egy rossz álom

az úr az én pásztorom, nem hagyom, hogy lefektessen
át a zöld mezőn vezet engem csendes vízen
csillogó késeivel felszabadítja lelkem
magas polcokon tartsam könyveimet
bárányszeletté szelídített engem

nagy volt ereje és szándéka egykoron
csendes emelkedés, megszentelt alkalom
felkelünk majd, szólt a karate mestere
és akkor könnyezni fog a gazemberek szeme

bégetés, gagyogás, sikoly a nyaki ereken
amott felbőszült bosszúállók intenek
túl a sötétségen vidáman menetelnek
a hírt hallottad?
a kutyák halottak
jobb, ha otthon maradsz és vársz
tedd, amit mondanak
s takarodj az útból, ha megöregedni vágysz

(65)

tudod, már érdekel, hogy mi van veled
s tudom, hogy én is mesélhetek
így nem érzem egyedül lelkem
a kövek súlyát így már elviselem
megtaláltam a biztos helyet
ahová csontjaim temethetem
a kutya nem lehet messze az otthontól
és van egy menedék a csúcson lévő disznóktól

lélegezz, végy a levegőből
ne félj soha a törődéstől
hagyj engem, de el ne engedj
nézz körül, és válassz földet

amióta élsz, és magasan szállsz
mosolyod, amit adsz, könnyeid, amit sírsz
minden, amit érintesz, s amit csak látsz
mindez a tiéd lesz, amíg csak élsz

fuss nyuszi, menekülj el
ásd a lyukat, a napot felejtsd el
ha a munkának vége, nem pihenhetsz
itt az idő, hogy a következőt kezd

amióta élsz, és magasan szállsz
a nyeregben ülsz, de mélyponton állsz
a legnagyobb hullámokon egyensúlyozol
a verseny a korai sír felé hajszol

otthon, újra otthon lehetek
itt szeretek lenni, amikor csak tehetem
a hidegben fáradtan menetelek
a tűz mellett meleget érezhetek

távol a mezőtől a vasharang zúgása
a hűséget most térdeidhez csalja
hogy a lány, bűbájos szavakat hallja

(67)

tudtad, hogy neked minden rosszul sül el?
gondoltad, hogy nekem jól megy majd minden?
miért nem szóltunk neked
amikor még te voltál az aranygyermek
és úgy tűnt, hogy nem tűnhet el a fény a szemedben

gondoltad valaha is, hogy mivé válhatsz?
érted már, hogy előlem rohantál?
talán tudtad mindvégig, de sohasem érdekelt
vakként vezettél, mert fényt láttam a szemedben

lassan esni kezd, és a bizonytalanság fedele beázik
rád gondolok, az évekre, és minden szomorúság lefoszlik rólam
gondoltad volna?

soha nem hittem, hogy eltűnhet az a csillogás a szemedből

(68)

ha vér csordul, amikor test és acél összeér
s mindent elborít az esti napfény-vér
a holnap esőcseppjei mossák el a foltokat
de nyomot hagy, s rossz gondolatokat

talán ez volt az utolsó fontos tett
az élet-viszály végére pontot tett
még nem származott semmi az erőszakból
azoknak, akik megszülettek a düh-csillagból

nehogy elfelejtsük, milyen törékenyek vagyunk

elaggott a nap
szürke a fény
ajtó nyílt előttem
ott volt mindenki
amikor beléptem

remegtem, fáztam
istenem, hogy vártam
valaki majd int
az idő csak felsegít

tavasz jön, szembe-szél
nincs már több esély
de szívedet nem óvják
a kutyák felfalják
szeretet-hiénák

egyedül is hurcolom
utam miértekkel kirakom
hátamat is, (megyek)
lassan elfordítom
könnyek mögöttem

úgy kell, hogy ismerjek
mert mégis valahol
az árnyékban megbújik
az igazi szeretet
mi más is lehet?

öreg fotók eltűnőben
róluk szóló
halk mesében
öreg emberek
a történelemben

ott volt a jel
szemükben értelem
nem volt meglepetés
az értelmezésben

és most is jól látom
az embert a tükörben
pokolból jő elő
de mögötte szeretet
árnyéka méhében

szeretet, szeretet?
ugyan mi más is lehet?

fiatal életünket ismerő messzi horizont
csodavilág, mennyi-mennyi vonzás
merész gondolat, határtalan vágy, nincs határ
de megszólalt a harang
és eljött a számadás

letűnt a nagy út, mögöttünk a mocsár
volt egy keresztút, ahova visszatérni kár

cikk-cakk nyomokat hagytunk, követni nehéz
az álom-rabló idő elől volt a nagy futás

ezer lény sem köthetett a földhöz
elhagytuk őket valamiért
a lassan felemésztő életért

de a fű zöldebb volt
csillogóbb a fény
barátokkal együtt
miénk a csodaéj

leégett hidak, izzik még a parázs
a másik oldal zöld, csak egy pillantás
lépünk bár előre, valami kényszerít
belülről hajt megint a régi alvajárás

ahol a kibontott zászló magassága
ott van a nagyság, álmaink világa

az örök teher feszít, vágy és tetterő
az éhség soha nem csillapítható
fáradt szemünk előtt megint a horizont
előttünk kitaposott út, újra járható?

de a fű zöldebb volt
csillogóbb a fény
édesebb az íz
várt a csodaéj

barátokkal együtt
a hajnali köd ragyog
kiárad a víz
a végtelen folyó

örökkön örökké

(71)

hol sötét a folyam
ott sétáltam én
éltem életem
babilonban rég

tán elfeledtem már
az én szent dalom
nem erőlködtem
akár babilon

hol sötét a folyam
és nem láttam én
aki énreám várt
aki prédát ígért

elvágták ajkam
szívem is hasadt
nem ihattam már
hol sötét a folyam

elbújtam én
és megláttam már
törvénytelen szívem
arany jegykarikám

nem tudtam én
és nem láttam én
ki énreám várt
ki prédát ígért

hol a folyam sötét
megijedtem én
hogy már csak én vagyok
ki babilonban él

aztán megállt egy szív
halál-szorítás
mondta valaki
ez nem a tied már

és ő szélnek veti
arany karikám
és elborít mindent
kör'öttem az ár

hol sötét a folyam
sebzett hajnalon
életem enyém
akár babilon

bár dalom megvan még
gyengék karjaim
a dal is, a fák is
nekik szólnak mind

nem derült ki más
az áldás sincs többé
elfelejtem-e majd
babilon helyét?

nem tudtam én
és nem láttam én
aki énreám várt
aki prédát ígért

sötét a folyam
ahol ez történt
a folyó sötét
babilonban még

ifjú szemmel láttam
az élet oly csodaszép
csodás, szép varázsként
a madarak a fán
boldogan daloltak
örömteli, játékos volt
ahogy néztek rám

de aztán messze kerültem
tanítottak érzékenységre
logikára, felelősségre, gyakorlatra
s még sok mindenre
megmutatták a világot
hol megbízható lehetek
hivatalos, értelmi, cinikus
s menetelhetek

van úgy, hogy alszik a világ
kérdések úsznak a mélyben
mindenkiben felmerülnek

megtennéd nekem
megmondod, mit tanultunk
lehet, hogy furcsán hangzik
de mondd meg, kivé lettem

figyelj, mit mondasz
mert radikálist kiáltanak
liberálist, fanatikust, kriminálist
s még mást is talán
a fejedhez vágnak
aláírnád itt a neved
ugye kedves leszel nekem
tisztelettel, mutatós darab
akár egy cserép virágon a szalag

(73)

mindig jelen voltam
mindig én néztem a szemeim mögül
de többnek tűnt, mint egy élet
többnek, mint egyetlen élet

megesett, hogy elég volt már
kifárasztott, hogy itt legyek
így megy ez újra meg újra?
nem lehet már más életforma?

fárasztott már a puszta várakozás?
fárasztott már a puszta jelenlét?
nem kell félned már többé
mert senki sem él örökké

— — —

mindig itt leszek ezentúl
mindig én tekintek rád a szemek mögül
de csak egy életen át
csak egyetlenegy életen át

látom újra múltam
ezüst keretben
igaz ablakon át
mind együtt most
a kemény üvegen
arcom a tükörben
körben és körben

most és akkor
akik szerettek egykor
nincs lopott csók
ami hozzájuk illene
ahogy léptek felém
forró lábakon

próbáltam sokszor
a vonalat követni
nehéz volt olykor
amit hoztak (azt tettem)
elém a körülmények

most már késő
tisztára mosni
a történet nem fog
soha megtisztulni

tekintetemben
hűség és felelősség
de m'ér' tettem volna,
amit jónak véltem?

nevettem csak
mint bármely gyermek
talán különös lehet
de a karácsony volt mind közül
a legkedvesebb ünnep

talán nem csak én tudok
átnézni igaz ablakon
amíg mások rejtőznek
a kancsalság mögött,
mint álnok bölcsek

szemléld csak meg
nézz magadba
légy meztelen
csendesen
több álarcot
én már nem ajánlok

jobb, ha nem emlékszel
ne kelljen elmondanom
vad tél sem tudja
feloldani jeges álmom

nem tűntem el
nem hátráltam
csak vártam-vártam
ugyanaz a vér kering
tovább a családomban

(75)

lassan vége
közeleg a fény
s nem érzed, kedves
becsapottnak léted?

nem próbálsz semmit
nem hagytál semmit
suttogás jut el
süket füledbe
s az idő most majd
végleg kettéhasít

barát állt ott
s most idegen
hiszed a szót
s szomjazod még mindig
az őszinte jót

de eltűnik a nap
s a hold is búcsúzik
semmi nem változott
ráncaid sem tettek
bölcsebbé
öreggé
s istenné

érzed a csalódást?
érzed a megváltást?
érzed vajon, hogy te
létedben mindig te
döntöttél?
eljöttél?

s hol maradt szíved?
hol maradt késed?
felhasítod végre
léted börtönét?

(76)

egyetlen hang, egy apró hang
egyetlen csók, egy apró csók
egy arc rémlik egy ablakban
hogyan lehet, hogy csak ez maradt?

egy ember fut, egy gyermek sír
egy lány, egy hang nem őszintén
a nap, amely izzó vörösbe vált
a látomás: az üres ágy

ő férfi volt, és túl kemény
egy asszony bírt, de már elég
végzet gázolt szándék felett
valahol megpihen egy test

nevetett, majd könny csordult
elveszett mind, 'ki harcolt
nem különb ő, mint bárki más
van rosszabb és jobb választás

nem csitul még a morajlás
tűrök még, messzi határ
arctenger és vádló szem
üres kép, nincs tekintet

hófehér ló, sötét lovas
haszon nélkül egy élet-utas
elfáradt szem és könny, 'mi hull
elhalad a napon túl

(77)

szemem lehunyom
egy pillanat csak
majd az is elillan

álmaim sora
szemeim előtt
tűnik tova
a kétségben
mint por a szélben

az a régi dal
csak egyetlen csepp
a végtelen tengerben

minden, amit teszünk
egy nap föld pora
még ha nem is nézünk oda
szélben száll tova

ne birtokolj
semmi nem tart örökké
talán csak a föld és az ég

kicsiny elcsúszás
és nincs az a pénz
amivel vehetnék egy percet még

por a szélben
mind azok vagyunk
por a szélben
minden csak por a szélben

(78)

szétesőben már a falak
mire a próféták véstek
a napfény mára már csak
fegyvereken csillan meg

szétszakított emberlét
lidérces álmodásba fúl
a nyertes sikolya majd
néma csendességbe hull

zűrzavar lesz a felirat síromon
töredezett ösvény, tántorgok utamon
ha bevégezem egyszer, hátradőlhetek
ha bevégezem egyszer, jót nevethek
de félem a holnapot, érzem a könnyeket

vaskapui közt a sorsnak
hullottak idő magvai
azok tettei öntözték
akik a tudás hordozói

halált hoz az ismeret
ha nincs, aki kordában tartsa
örültek kezébe került mára
az emberiség sorsa

(79)

vannak dolgok
amiket kihagytam
megítélhetsz ezért
de nem voltam vak
mert volt pár apróság
ami elmaradt

csak feküdtem ágyamon
és gondolkodtam
nem kellett volna szólnom
de most már kimondtam

megváltoztam talán
nem voltam oly kegyetlen
s oly bolond sem

tettem, amit tettem
de cserbenhagyott
az emlékezetem már
számít ez egyáltalán?

látod, minden oly tiszta
hiszen te állsz ott
a kezdetektől fogva

TARTALOM

amelyben megtalálod a dalszöveg szerzőjét, a mű eredeti címét,
az előadót és az album címét, amelyen a dal meghallgatható

- (1) Roger Waters: One of the few – Pink Floyd: The final cut
- (2) Roger Hodgson: School – Supertramp: Crime of the century
- (3) Robert Plant: When I was a child – Robert Plant & Jimmy Page: Walking into Clarksdale
- (4) Sting: Don't stand so close to me – The Police: Zenyatta Mondatta
- (5) Roger Hodgson: C'est le bon – Supertramp: Famous last words
- (6) Jon Anderson: Soft as a dove – Yes: Magnification
- (7) Greg Lake: The sage – Emerson Lake and Palmer: Pictures at an exhibition
- (8) Jon Anderson: Changes – Yes: 90125
- (9) Jon Anderson: From the balcony – Yes: Open your eyes
- (10) Peter Sinfield: Letters – King Crimson: Islands
- (11) Robert Plant: Going to California – Led Zeppelin: 4
- (12) Roger Hodgson: Don't leave me now – Supertramp: Famous last words
- (13) Roger Hodgson: If everyone was listening – Supertramp: Crime of the century
- (14) Greg Lake: Lay down your guns – Emerson Lake and Powell: ELP
- (15) Roger Hodgson: Travelled – Supertramp: Indelibly stamped
- (16) Rick Davies: No inbetween – Supertramp: Brother were you bound
- (17) Paul Simon: The boxer – Simon and Garfunkel: Bridge over troubled water
- (18) David Gilmour: Out of the blue – David Gilmour: About face
- (19) Leonard Cohen: Take this waltz – Leonard Cohen: I'm your man

- (20) Marian Gold: Jerusalem – Alphaville: Afternoons in Utopia
- (21) Kevin Moore: Wait for sleep – Dream Theatre: Images and words
- (22) Leonard Cohen: Everybody knows – Leonard Cohen: I'm your man
- (23) Robert Plant: Moonlight in Samosa – Robert Plant: Pictures at eleven
- (24) David Gilmour: On the turning away – Pink Floyd: A momentary lapse of reason
- (25) Robert Plant: Stairway to heaven – Led Zeppelin: 4
- (26) Ian Anderson: Another Harry's bar – Jethro Tull: Roots to branches
- (27) Polly Samson: A great day for freedom – Pink Floyd: The division bell
- (28) Polly Samson: What do you want from me – Pink Floyd: The division bell
- (29) Jon Anderson: Time is time – Yes: Magnification
- (30) Roger Waters: Wish you were here – Pink Floyd: Wish you were here
- (31) Roger Waters: It's a miracle – Roger Waters: Amused to death
- (32) Roger Waters: What god wants – Roger Waters: Amused to death
- (33) Ian Anderson: Beside myself – Jethro Tull: Roots to branches
- (34) Jon Anderson: In the presence of – Yes: Magnification
- (35) Roger Waters: Amused to death – Roger Waters: Amused to death
- (36) Roger Waters: If – Pink Floyd: Atomheart mother
- (37) David Gilmour: Fat old Sun) – Pink Floyd: Atomheart mother
- (38) Roger Waters: Empty spaces – Pink Floyd: The wall
- (39) Pink Floyd: Meddle (részletek) – Pink Floyd: Meddle
- (40) Roger Waters: The show must go on – Pink Floyd: The wall
- (41) Roger Waters: For the first time – Roger Waters: The pros and cons of hitch-hiking

- (42) Greg Lake: Stones of years – Emerson Lake and Palmer: Tarkus
- (43) Greg Lake: The battlefield – Emerson Lake and Palmer: Tarkus
- (44) David Gilmour: The murder – David Gilmour: About face
- (45) Pal Waaktaar: East of the Sun west of the Moon – A-ha: East of the Sun west of the Moon
- (46) Paul McCartney: Somedays – Paul McCartney: Flaming pie
- (47) Phil Lynott: Got to give it up – Thin Lizzy: Black rose
- (48) Peter Gabriel: Don't give up – Peter Gabriel: So
- (49) Paul Simon: Hazy shade of winter – Simon and Garfunkel: Bookends
- (50) Leonard Cohen: I'm your man – Leonard Cohen: I'm your man
- (51) Roger Hodgson: Death and the zoo – Roger Hodgson: Open the door
- (52) Robert Plant: Since I've been loving you – Led Zeppelin: 3
- (53) Richard Palmer-James: Book of Saturday – King Crimson: Larks' Tongues in Aspic
- (54) Neil Peart: Nobody's hero – Rush: Counterparts
- (55) Paul Simon: The sound of silence – Simon and Garfunkel: Sounds of silence
- (56) Roger Waters: Welcome to the machine – Pink Floyd: Wish you were here
- (57) Mark Knopfler: Why worry – Dire Straits: Brothers in arms
- (58) Greg Lake: Still you turn me on – Emerson Lake and Palmer: Brain salad surgery
- (59) Roger Waters: Hey you – Pink Floyd: The wall
- (60) Roger Waters: Have a cigar – Pink Floyd: Wish you were here
- (61) Roger Waters: Pigs on the wing (part one) – Pink Floyd: Animals
- (62) Roger Waters: Dogs – Pink Floyd: Animals
- (63) Roger Waters: Pigs – Pink Floyd: Animals

- (64) Roger Waters: Sheep – Pink Floyd: Animals
- (65) Roger Waters: Pigs on the wing (part two) – Pink Floyd: Animals
- (66) Roger Waters: Breathe (in the air) – Pink Floyd: The dark side of the moon
- (67) Polly Samson: Poles apart – Pink Floyd: The division bell
- (68) Sting: Fragile – Sting: Nothing like the sun
- (69) Robert Plant: Colours of a shade – Robert Plant: Fate of nations
- (70) Polly Samson: High hopes – Pink Floyd: The division bell
- (71) Leonard Cohen: By the rivers dark – Leonard Cohen: Ten new songs
- (72) Roger Hodgson: Logical song – Supertramp: Breakfast in America
- (73) David Gilmour: A new machine part 1-2 – Pink Floyd: A momentary lapse of reason
- (74) Ian Anderson: Wicked windows – Jethro Tull: J-tull dot com
- (75) David Gilmour: Near the end – David Gilmour: About face
- (76) David Gilmour: Yet another movie – Pink Floyd: A momentary lapse of reason
- (77) Kerry Livgren: Dust in the wind – Kansas: Point of know return
- (78) Peter Sinfield: Epitaph – King Crimson: In the court of Crimson King
- (79) Greg Lake: From the beginning – Emerson Lake and Palmer: Trilogy